

Vestitorul

numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21.44.

Anul V. — Iulie 1936. — No. 7

Conținutul:

Infrângerea Filistenilor: Partea II-a continuare	3
Răspunderea Noastră	100
Loialitate și Credincioșie	109

Apare odată pe lună
Editori:

SOCIETATEA DE BIBLIE
ȘI TRACTATE M. D. I.
Soc. Anonimă de Editură
Str. Crișana No. 33, București 2

Voi
îmi
sunteți
marfori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

© W.T.B. E.T.S.U.

Intrebări pentru studiu.

Alin. 1. Arată motivul pentru ce au rămas Filistenii în țara lui Iuda. Și pentru ce i s'a permis lui Satan, deși este judecat la moarte, să-și continue indeletnicirea pe pământ. Explică mai departe pentru ce n'au fost împiedecați Filistenii timpului modern să prigonească pe cei devotați lui Iehova. Explică de asemenea și aceea pentru ce în timpul prezent e te desfășurată profecția poporului lui Dumnezeu într'un astfel de mod remarcabil. Ce poate fi văzut acum ca privilegiul și datoria acestora cari au fost favorizați cu o înțelegere a acestor profecții?

Alin. 2. Ce saartă așteaptă după Scriptură (Psalmul 21:8-11) pe oamenii cari prigonesc atât de crud pe poporul credincios al lui Dumnezeu, și pentru ce va proceda Iehova în felul acesta cu prigonitorii?

Alin. 3. Ce s'a preumbrit prin Filistenii din vechime și atitudinea lor față de Izraeliți? Cum servesc textele profetice din Psalmul 85:7 și Isaia 28:15 la identificarea Filistenilor din timpul prezent?

Alin. 4-6. Explică cu ajutorul scripturilor sprijinitoare Matei 16:17,18. Arată cum a abuzat Satan prin această organizațiune, care este a sa în înțelese deosebit, de cuvintele scrise în Matei 16:18, și cum justifică acest abuz mai departe acuzarea care a fost notată în mod profetic în Isaia 28:14,15.

Alin. 7. Ce se înțelege sub declarația din Isaia 28:16, a) sub punerea unei temelii puternice în Sion; b) că cel ce crede nu va trebui să se grăbească?

Alin. 8. Arată împlinirea Psalmului 118:22 împreună cu împlinirea Psalmului 85:2-7.

Alin. 9,10. Când și cum va face Iehova „din neprihănire o lege, și din dreptate o cumpănă”? Cum „va surpa” „grindina” „locul de scăpare al minciunilor”, și cum „și vor încerca” „apele” „adăpostul”? Pentru ce se va face aceasta?

Alin. 11. Ce înseamnă și a cui este „legământul cu moartea” care va fi nimicit, și „invoiala cu locuința morților” care nu va dăinui? Ce este „urgія apelor năvălitoare” care va trece și de care vor fi striviți? Cum și când se va face aceasta? Cum se potrivește Isaia 28:19,20 la situațiune?

Alin. 12-14. Cum putem stabili că declarațiunea profetică din Isaia 20:21 se referențe la ierarhia romano-catolică, și de asemenea și aceea pentru ce face cunoscut Domnul acum acest adevăr poporului său?

Alin. 15-18. Cari sunt unele din faptele istorice cari explică procedarea Filistenilor și al lui David raportată în 2 Samuel 5:17,18.

Alin. 19-21. Arată ce potrivit este numele „Bal-Perașim” pentru locul unde s'a dat lupta. Ce învățătură cuprinde atât rugăciunea lui David care este însemnată în 2 Samuel 5:19 cât și răspunsul pe care l-a primit David dela Domnul? Ce s'a anunțat dinainte prin atacul lui David asupra Filistenilor și prin rezultatul aceluia atac?

Alin. 22-26. Pentru ce s'au suit Filistenii pentru a doua oară împotriva lui David? Ce se poate ve-

dea în lucrurile următoare: a) în aceea că David a întreat din nou pe Domnul? b) în răspunsul pe care i l-a dat Domnul după aceea? c) în tactica lui David cu această ocazie și în rezultatul atacului său?

Alin. 27,28. Ce însemnare mare profetică se vede în lucrurile următoare: a) în declarația lui David care este notată în 2 Samuel 5:20? b) în cuvintele profetului Isaia (28:17) despre acelaș lucru? c) în darea de seamă din 2 Samuel 5:24,25?

Alin. 29,30. Acui lucru au fost biruințele dela muntele Perașim și dela Gabaon? Ce se înțelege sub declarația din Isaia 28:21? Cine va fi bântuit cu acest lucru al justificării? Cum servește Isaia 29:15-18 la identificarea Filistenilor moderni?

Alin. 31-34. Pentru ce le-a fost permis Filistenilor să rămână în țara lui Iuda? Ce-a fost rezultatul? Ce se arată dinainte prin lupta lui David cu Filistenii? Ce dovedește că acel tablou profetic împreună cu Psalmul 85:2-5 se află acum în curs de împlinire? În lumina Psalmului 269 și a altor scripturi sprijinitoare.

Alin. 45. Arată motivul pentru supunerea de sclav și frica cu care țin atât de săruitor supușii ierarhiei romano-catolice la învățăturile acestei organizațiuni. Cum vor fi atinși acești oameni de împlinirea din Isaia 28:17,18?

Alin. 46,47. Aplică 1 Cronici 14:17 și Apocalips 7:9,10. În ce pozițiune vor fi aduși acești oameni prin această parte a liberării lor? În ce scop se va face liberarea lor?

Alin. 48,49. Ce tactică întrebuintează acum Diavolul prin organizațiunea sa vizibilă pentru a apăsa vestirea mesajului adevărului și a zădărnici lucrarea lui Christos Isus a despărțirii „oilor” de „capre”? Ce înseamnă aceasta pentru cei ce s'au pus pe partea lui Dumnezeu și a împărăției sale?

(W. T. din 1 Februarie 1956).

Prețul abonamentului anual:

România	Lei 120.—
Pentru străinătate	150.—
Cehoslovacia	Coroane 24.—
Franța	Franci francezi 20.—
Belgia	Franci belgieni 24 50
Statele Unite	Dolari 1 50

Congres 1956 în Lucerna (Elveția).

În anul acesta se va ținea un congres internațional din 4 până în 7 Septembrie în Lucerna (Elveția). Toți frașii și Ionadabii sunt invitați să ieie parte la acest congres. Fratele Rutherford de asemenea va fi prezent la această adunare generală.

Orașul Lucerna — o stațiune balneară renumită în toată lumea și situată în mijlocul unei naturi minunată de frumoasă — va fi din 4 până în 7 Septembrie un loc al preamării lui Iehova.

Cine dorește să ieie parte la acest congres să căeară informațiuni mai amănunțite dela biroul din București.

ÎNFRÂNGEREA FILISTENILOR

PARTEA II-a, (Continuare).

Catolici sinceri.

⁴⁵ Oamenii sinceri au fost adeseori înșelați și conduși într-o cursă. Organizațiunea catolică se fălește cu cuvintele acestea: „Lasă pe mâna noastră un copil până la vârsta de șapte ani, și el nu va părăsit niciodată credința catolică”. Dacă un copil este crescut în neștiință despre Dumnezeu și Cuvântul său, și-i sunt băgate în cap învățăturile de ale oamenilor, adică de ale confesiunii catolice, cari sunt contrare cuvântului lui Dumnezeu, și dacă copilul este amenințat tot mereu cu pedepsele purgatorului și ale iadului, și dacă nu i se permite să citească nimic ce n'a fost aprobat de preoții catolici, atunci se poate aștepta aproape cu siguranță că el va rămâne în neștiința sa despre Iehova Dumnezeu. Din acest motiv au putut fi înșiși milioane de oameni în neștiință prin frică și porunci de ale oamenilor. Marea masă a oamenilor cari sprijinesc organizațiunea bisericii romano-catolice, nu sunt niciodată membri de ai bisericii și n'au nimic de-a face cu conducerea acestei organizațiuni: ei sunt numiți de ierarhie, după cum arată publicațiunile acestei organizațiuni, pur și simplu „populațiune catolică”. (Vezi „Official Catholic Directory”, 1935). Există milioane de persoane cari ascultă conștiințios poruncile ierarhiei romano-catolice, și cari sunt cu totul în neștiință despre faptul că prin aceasta lucrează contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Membrii ierarhiei râd veseli în sine și zic: „Noi am făcut minciunile ca loc de scăpare al nostru și ne-am învelit în neadevăr. Cine ne știe și cine ne-ar putea vedea aici?” În felul acesta au putut să tină în neștiință masa „populațiunii catolice” despre Dumnezeu și împărăția sa: și pentru a-i putea ține mai departe în neștiința lor, avertizează pe catolici ca să nu cumva să citească scrieri dela Societatea de Biblie și tractate. Toți cari doresc dreptatea să fie asigurați de aceea că Dumnezeu, după cum a făgăduit, va curăți adăpostul minciunilor înapoi a cărui se ascunde ierarhia, și astfel va deschide ochii tuturor oamenilor sinceri pentru adevăr. Catolicii sinceri se vor bucura de ocazia să înțeleagă adevărul, și apoi vor ajunge să știe că Dumnezeu și împărăția sa sub Christos este singura nădejde pentru neamul omenesc. După ce ierarhia va fi înjosită și nimicită, oamenii sinceri, în cari este cuprinsă și „populațiunea catolică”, vor cânta Sionul, adică organizațiunea lui Dumnezeu.

⁴⁶ În legătură cu biruințele dela muntele Pera-

șim și dela Gabaon, cari au fost câștigate sub conducerea lui David, este scris în darea de seamă (1 Cronici 14:17): „Faima lui David s'a răspândit în toată țara, și Domnul l-a făcut de temut pentru toate neamurile”. Aici David reprezintă iarăși pe Christos Isus, mai marele David, prea iubitul lui Iehova, și frica de Christos Isus, mai marele David, înseamnă, vădit, liberarea a milioane de oameni ai „populațiunii catolice” din scăvia nelegiuitei ierarhii. Aceasta amintește de cuvintele pe cari le-a scris Ioan pe insula Patmos. După ce a privit organizațiunea regală a lui Dumnezeu, a văzut o mulțime mare de oameni: și acum poporului lui Iehova i s'a permis să vadă mulțimea mare de oameni și să înțeleagă următoarele cuvinte ale apostolului Ioan: „După aceasta am privit, și iată o mulțime mare de oameni, pe care nimenea n'ar fi putut-o număra, din toate semințiile, și neamurile, și popoarele și limbile, stăteau înaintea tronului și înaintea Mielului în haine albe și cu ramuri de finic în mâinile lor. Aceștia strigau cu glas mare și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, Care șade pe tron și a Mielului” (Apocalips 7:9,10: Noul Testament tradus de Episcopul Nicodem). Mulțimea mare de oameni începe să se arate, și noi suntem asigurați că ziua liberării a sosit, și mulți din această mulțime mare de oameni se vor desface de influența organizațiunii catolice. Oamenii binevoitori din toate națiunile vor veni și se vor închina înaintea Domnului și vor da slavă numelui său.

— Psalm 86:9.

⁴⁷ Dacă mulțimea mare de oameni se pune în mod hotărît pe partea lui Iehova și a împărăției sale și, ascultând de poruncile lui Dumnezeu, caută mai departe smerenie și dreptate, va suferi ocară dela toate instrumentele lui Satan cari au rămas pe pământ, cu deosebire din partea celor reprezentati prin „fiară” și „profetul mincinos”. Ei vor suferi pentru că sunt tovarășii acelor cari vestesc neîncetat împărăția lui Dumnezeu sub stăpânirea lui Christos. (Evrei 10:32—35). Toți, cari iubesc pe Dumnezeu și Christos, să aibă asigurarea deplină a credinței că timpul lui Iehova pentru întemeierea împărăției sale a sosit și domnia sa s'a început, și tuturor potrivnicilor pe cari-i va mobiliza Diavolul nu le va fi cu putință să poată împiedeca întemeierea deplină a împărăției lui Dumnezeu. Iehova a demonstrat poporului său și i-a arătat clar că se va scula în curând și va purta bătăliile poporului său care intervine pentru împă-

răfia sa : și el va curăți cu siguranță pământul de ierarhia romano-catolică și de toți reprezentanții Diavolului. Scopul acestor fapte mari este justificarea numelui lui Iehova și de aceea declară el prin profetul său în legătură cu aplicarea pedepsei sale drastice Filistenilor de astăzi : „Și vor ști că Eu sunt Domnul, când lini voi răzbuina pe ei”. — Ezechiel 25:17.

18 Ierarhia romano-catolică conduce acum în toate părțile pământului o campanie energetică ca să împingă pe popor în organizațiunea catolică. Ierarhia procedează după teoria că există numai două clase generale de oameni, și anume comuniștii și romano-catolicii, și că de aceea toți cari nu se pun pe partea romano-catolică trebuie clasificați, li-rește, ca comuniști. Aceasta, evident, este o străduință a Diavolului să despartă pe oameni unii de alții, și astfel să zădărnicească lucrul pe care-l face acum Domnul Isus, Christos Isus desparte acum pe oamenii binevoitori, numiți clasa „oilor”, de cei răi pe care-i numește clasa „caprelor”. (Matei 25:32—46). Diavolul caută acum, lucrând prin ierarhie, să lucreze împotriva lucrării Domnului prin aceea că desparte pe oameni în două clase, și anume în comuniști și romano-catolicii.

19 Ierarhia romano-catolică și aliații ei politici și financiari, cari au fost înșelați de ea, au apăsat

Societatea Turnul de Veghere și i-au confiscat proprietatea în Austria, Germania și în alte părți ale „creștinătății”. Ierarhia a îndemnat de curând multe țări și state să facă legi pentru apăsarea libertății cuvântului și a publicării adevărului. Ea a priceput ca mulți dintre cei credincioși să fie prigoniți, maltratați și aruncați în închisoare fără milă, și ea își continuă lucrarea satanică. Acești Filistenii ai timpului prezent lucrează din răzburare și cu o ură din adâncul sufletului, și poporul credincios al Domnului continuă să sufere. Mulți s'au mirat pentru ce permite Domnul aceasta. Inșă niciunul din cei credincioși să nu fie neliniștit din pricina aceasta. Toți, cari iubesc pe Dumnezeu și pe Christos Isus, să se odihnească acum pe deplin în credință și să continue serviciul Domnului cu mai multă energie decât oricând înainte, știind că scopul anunțat al lui Iehova de a se scula ca să zdrobească pe dușman va fi executat în curând, și fiecare care în mijlocul tuturor probelor acestea rămâne credincios Domnului, va primi binecuvântarea veșnică a lui Iehova. „Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”. (Matei 24:13). Dumnezeu nostru, pe care-l servim, va mântui și libera pe poporul lui și aceasta va fi spre onoarea și gloria numelui său.

RĂSPUNDEREA NOASTRĂ

„Cui i s'a dat mult, i se va cere mult ; și cui i s'a încredințat mult, i se va cere mai mult”. — Luca 12:48.

I IHOVA face toate lucrurile în ordine. El dă creațiilor sale viață, „fiecăre însă la rândul său”, iar membrii casei regale primesc cea mai înaltă treabă de viață. Fiecăre membru al organizațiunii principale își primește locul în trup după plăcerea lui Dumnezeu. (1 Corinteni 15:25 ; 12:18). Pentru a plăcea lui Dumnezeu, creatura trebuie să urmeze o cale regulată, sigură, și de aceea se roagă omul de bine care dorește în mod sincer să servească pe Dumnezeu : „Întărește-mi [regulează-mi ; după Biblia engleză] pașii în [prin : după trad. Dr. N. Nitzulescu] Cuvântul Tău, și nu lăsa nici o nelegiuire să stăpânească peste mine ! Izbăvește-mă de asuprirea oamenilor, ca să păzesc poruncile Tale ; Fă să strălucească Fața Ta peste robul Tău, și învașă-mă orânduiriile Tale !” (Psalm 119:155—155. „Domnul întărește ordonază după Biblia engleză] pașii omului, când îi place calea lui”. — Psalm 37:25.

2. Creatura este în acea măsură răspunzătoare față de Creator pe cât are cunoștință sau și-ar putea câștiga prin atenție și sârguință. Conștiința pe care și-o câștigă creatura din Cuvântul lui Dumnezeu, descoperire creaturii, ocazia de a servi pe Dumnezeu și de a-și păzi în felul acesta neprihănirea față de Dumnezeu. În măsura cum se înmulțesc ocaziile, crește și răspunderea creaturii. Neglijența și nepăsarea nu găresc niciun sprijin în Scriptură. „Nu fi nepăsător de darul care este în tine”. (1 Timotei 4:14). Cum vom scăpa noi, dacă

stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o”. (Evrei 2:3). Această regulă se referă atât la câștigarea de cunoștință a scopului lui Dumnezeu precum și la facerea de serviciu în măsura în care se prezintă ocaziile. — 2 Corinteni 8:7 ; Evrei 6:11.

3. Isus a vorbit cu autoritate dela Dumnezeu când a zis : „Cui i s'a dat mult, i se va cere mult ; și cui i s'a încredințat mult, i se va cere mai mult”. (Luca 12:48). Aceste cuvinte se aplică în primul rând asupra acelor cari în timpul venirii Domnului Isus la judecată au devenit de bună voie servi ai lui Dumnezeu, și aceasta reiese clar din context : „Și Domnul a zis : 'Cine este ispravnicul credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpânul său peste slugile sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită ? Ferice de robul acela, pe care stăpânul, la venirea lui, îl va găsi făcând așa ! Adevărat vă spun, că îl va pune peste toată averea sa)”. — Luca 12:42—44.

4. Această regulă, firește, trebuie să se aplice tuturor persoanelor cari s'au învoit să facă voia lui Dumnezeu ; prin urmare în aceasta este cuprinsă și „multimea mare de oameni”. Regulele lui Iehova sunt fixe și nu se schimbă. (Maleahi 3:6). Regula se aplică în mod deosebit și asupra acelor cari din pricina necredincioșiei lor se află în clasa „servului rău”, despre care Isus zice : „Dar dacă robul acela zice în inima lui : 'Stăpânul meu zăbovește să vină' ; dacă va începe să bată pe slugi și pe slujnice, să mănânce, să bea și să se îmbete”. — Luca 12:45.

5. Cecace au așteptat cu nerăbdare oamenii sin-ceri de multe veacuri este venirea Domnului Isus Christos și a împărăției sale. Dacă cineva s'a în-voit să facă voința lui Dumnezeu și a fost luminat despre venirea lui și a împărăției sale, prin acea-
sta se odihnește asupra lui o astfel de răspundere încât o astfel de creatură dacă va deveni după a-
ceea neglijentă sau nepăsătoare față de interesele împărăției, prin felul ei de a lucra va tăgădui ve-nirea Domnului și va trebui să fie înșirată în cla-
sa „servului rău”. Din acest motiv se exprimă Dom-nul despre aceasta în felul următor : „Dar dacă ro-bul acela zice în inima lui : 'Stăpânul meu zăbove-ște să vină'”. Inima este sediul motivelor, și cineva își descopere motivul prin modul său de proceda-re. El nu trebuie să spună niciun cuvânt deoarece faptele vorbesc mai tare și mai convingător decât cuvintele. Cine se teme de Dumnezeu va fi așa dar cu băgare de seamă ca nu cumva să neglijeze in-teresele împărăției cari i-au fost încredințate și să-și atragă asuprași din pricina aceasta plăcere-rea Domnului.

D a t

6. Observați că cuvintele lui Isus arată două lu-eruri deosebit la cari trebuie să fim cu atențiune : 1) Ce ni s'a dat ; și 2) ce ni s'a încredințat în cali-tate de servi ai lui. Dumnezeu dă servilor lui o cu-noștință a Cuvântului său și prin aceasta le face cunoscut scopurile sale. Afară de aceasta le încre-dințează interesele împărăției sale. După cum arată Sf. Scriptură și faptele Domnului a venit în anul 1918 în templu, și aceasta marchează o linie de se-parare clară între lucrurile date și lucrurile încre-dințate servilor lui D-zeu. În curând după moar-tea apostolilor a sosit un timp de mare neștiință și întuneric în cecace privește scopul lui Iehova, și a-
ceasta a durat multe veacuri. Din 1878 însă a avut loc o restatornicire treptată a adevărilor cari au fost ascunse în decursul lungului period al trecu-tului. Înainte de anul 1918 servii Domnului au ap-plicat cuvintele lui Isus cari sunt scrise în Luca 12:48 asupra domniei milenare a lui Christos. Ac-
cum însă se vede limpede că acele cuvinte ale lui Isus fixează o regulă a judecării, și se aplică cu deosebire și cu putere mai mare dela venirea Dom-nului Isus la judecată în templu, care judecată se începe la aceia cari au intrat într'un legământ de a face voința lui Dumnezeu. I. Petru 4:17.

7. Înainte de 1918 cei consacrați lui Dumnezeu au înțeles și au crezut că Dumnezeu a trimis pe prea iubitul său Fiu Isus pe pământ și a permis ca să fie omorât ca să devină prețul de răscumpărare pentru toți oamenii ; mai departe că învățătura despre chinul veșnic este falsă și plata păcatului este moartea ; că Dumnezeu își alege dintre oa-meni adunarea sau biserica sa, și că membrii ei trebuie să desvolteze un caracte prin care vor fi făcuți vrednici după glerificarea lor să domnească cu Christos, Capul bisericii, și să guverneze lumea în decursul celor o mie de ani ; că adunarea sau bi-serica adevărată se compune din ceata celor aleși sau „turma mică”, și că membrii ei la întâia învi-ere vor fi schimbați în asemănarea Domnului Isus

Christos ; mai departe cei consacrați lui Dumne-zeu au eugetat că Dumnezeu are o a doua ceată de persoane născute de spirit, și că această ceată tre-bue să treacă în mod silit prin necazul cel mare din pricina nepăsării sale sau fiindcă n'a fost cre-dincioasă pe deplin, și că aceste persoane vor ieși din acest necaz curățite pe deplin și după aceea vor primi un loc subordonat în împărăția spiritu-ală a lui Dumnezeu ; această ceată sau „mulțime mare de oameni” este cunoscută din pricina acea-
sta ca ceata necazului sau sfinții mângâierii. S'a înțeles și s'a crezut că marea masă a omenirii va primi viață pe pământ prin restatornicire ; în anul 1914 se va slârși călătoria pământească a clasei spirituale și în curând după aceea se va începe res-tatornicirea omenirii. Cei ce-au iubit într'adevăr pe Dumnezeu și arătarea Domnului Isus Christos, s'au încrezut în Domnul și și-a pus nădejdea în el, fiind doritori să facă voia sa. Alții cari deși s'au consacrat lui Dumnezeu, au fost însă mânași de o dorință egoistă să ajungă în clasa împărăției ca să ajute la guvernarea lumii : ei au căzut și au fost înșirați în clasa servului rău. Tuturor cari au în-cheiat un legământ cu Dumnezeu și și-a dat ceva, și dela fiecare care a primit o cunoștință a adevă-rului s'a cerut ceva. Cerințele și răspunderea au fost în proporțiune cu cecace s'a primit, și dela toți cari au primit adevărul s'a cerut ascultare credin-cioasă. Starea inimii fiecăruia a decis în care clasă a fost înșirată cineva, fie în clasa servului credin-cios sau în clasa servului rău.

Dat mai mult

8. Unele dintre adevărurile amintite mai sus cari au fost date poporului lui Dumnezeu înainte de 1918, au fost înțelese greșit și aplicate în mod fals de către el ; însă el a înțeles desigur destul pentru a se simți răspunzător înaintea lui Dumnezeu, și pentru a putea cere serviciu credincios dela fieca-re din el care a intrat într'un legământ cu Dum-nezeu. Toate dovezile arată că Domnul a venit la templul lui Dumnezeu ca să fie judecată în anul 1918 ; însă acest fapt a fost făcut cunoscut popo-rului lui Dumnezeu numai cam în anul 1922. Du-pă aceea din mila Domnului a început să se înamul-țească lumina asupra poporului său. Dela data aceasta din urmă au fost dăruite multe adevăruri minunate celor consacrați, și lumina care a fulge-rat din templu a luminat foarte mult pe toți cei din poporul lui Dumnezeu cari au fost cu inima curată și s'au străduit să primească ce s'a dat. Da-că cercetăm aceste adevăruri, atunci avem o idee clară a răspunderii noastre înaintea Domnului. După 1922 cei consacrați au început să priceapă faptul că Christos Isus este în templu și judecă casa Tatălui său, și el a făcut aceasta pentruca cei aprobați să poată „aduce Domnului daruri în ne-pruhănire”. (Maleahi 3:1—3). După aceea s'a dat mai departe învățatură din Sfânta Scriptură și o înțelegere mai limpede, auzitorii au fost echipați în felul acesta mai bine pentru a servi pe Domnul, și în această proporțiune a devenit și răspunderea lor mai mare.

7. Dela venirea Domnului la templu importanța ascultării a fost întârziată adânc în inimile celor ascultători. Ei au văzut și au înțeles că Christos a fost ascultător în tot timpul și ce necesar este ca fiecare care calcă pe urmele sale să fie de asemenea ascultător. Isus a fost rege când s'a înălțat la cer, însă el totuși a fost supus lui Iehova și a trebuit să urmeze porunca sa, și el a făcut aceasta totdeauna cu bucurie. El a ascultat cu bucurie voiața lui Iehova de a aștepta cu începutul domniei sale 1900 de ani. Pentru ce a trebuit să aștepte? Pentru că Iehova a hotărât că lui Satan trebuie să i se deie un anumit timp în decursul căruia să poată face toate străduințele să adevărească provocarea lui lăudăroasă. (Psalm 110:1). Pentru ce este atât de mult vorba despre Satan? Nu spre folosul lui, ci spre folosul creaturilor lui Dumnezeu pentru ce să audă și să înțeleagă faptele pe cari Dumnezeu le face să fie explicate acum la timpul său rânduit, și să vadă și să aprecieze supremația lui Iehova în exercitarea puterii sale. Din acest motiv a zis Iehova Diavolului: „Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea mea, și Numele Meu să fie vestit în tot pământul”. (Exodul 9:16). Marele adevăr exprimat în acest text biblic n'a fost înțeles înainte de venirea Domnului la judecată în templu. Înainte de aceea cei consacrați au înțeles că acest text biblic se referă la faraonul Egiptului; acum însă se vede limpede că faraon n'a fost numai un reprezentant vizibil al Diavolului, și că acest text biblic se aplică cu deosebire Diavolului și arată motivul pentru ce a fost lăsat în viață. Prin acest text biblic sunt accentuate foarte mult două lucruri, cari lucruri trebuie făcute înainte ca nelegiuirea să fie curățată din lume: 1) Trebuie să se dea o mărturie universală prin martorii aleși ai lui Iehova, prin care aceluia care voiește să audă li se face cunoscut că Iehova este Dumnezeu adevărat, că el este Cel Prea Înalt și Christos este Rege; și 2) trebuie să se arate puterea supremă a lui Iehova pentru ce nimeni să n'aibă o scuză să tăgăduiască că el este Cel Atotputernic. Aceasta explică pentru ce trebuie dată mărturia și pentru ce a și fost dată după războiul mondial, și pentru ce trebuie terminată înainte de Armagedon, în care timp Dumnezeu își va descoperi pe deplin puterea. Noi am crezut mai demult că Dumnezeu de aceea a permis răul în această lume pentru ce oamenii să afle ce îngrozitor este răul; acum însă vedem că Dumnezeu de aceea a permis existența răului sau a nelegiuirii pentru ce pe deoparte să deie lui Satan, celui rău o ocazie deplină și favorabilă să-și adevărească provocarea, și pe de altă parte să deie oamenilor o ocazie să-și dovedească neprihănirea față de Dumnezeu. Ceace este accentuat acum este privilegiul de a fi credincios lui Dumnezeu.

10. După moartea apostolilor oamenii au devenit învățatori în adunarea Domnului, și această stare de lucruri a continuat timp de mulți ani. Numai după venirea Domnului Isus la templu s'a înțeles și apreciat just că Iehova și Isus Christos sunt învățătorii, și delă acest timp toți cari iubesc pe Domnul trebuie să fie învățați de Dumnezeu și să

vadă pe învățătorii lor, și învățătorii lor nu vor mai fi ascunși dinaintea lor, adică nu vor fi disprețuiți sau împinși într'un colț. (Isaia 50:20). Acum nu mai există nicio scuză pentru cei consacrați lui Dumnezeu de a săvârși păcatul Samariei, adică de a oferi laudă și adorațiune omului. Toată lauda, toată venerațiunea și adorațiunea trebuie aduse lui Dumnezeu și lui Christos Isus. Impărăția lui Dumnezeu sau noua națiune a fost născută în anul 1914 când a trimis Dumnezeu pe prea iubitul său Fiu ca să domnească. (Psalm 110:2). La un anumit timp după aceea dată cei consacrați au cunoscut marele adevăr că există două organizațiuni cari sunt dușmane una cu alta, și anume organizațiunea lui Satan și organizațiunea lui Iehova: că organizațiunea lui Satan este simbolizată prin femeie rea, iar organizațiunea lui Iehova printr'o tr'o femeie bună, și că această femeie bună, organizațiunea lui Dumnezeu este aceea care naște împărăția și după aceea și pe ceilalți copii ai ei: că toți copiii ei sunt învățați de Iehova, și mare este pacea lor cu Dumnezeu și în Dumnezeu, și mare este bucuria lor de a-l servi. — Isaia 54:15.

Numele lui

11. În decursul anilor din urmă numele lui Iehova a găsit locul just în mintea și inima fiecăruia dintre unși. Mai înainte s'a crezut sincer că Iehova prin alegerea bisericii sale are cu deosebire de scop să pregătească și să facă capabile câteva persoane să fie moștenitoare cu Christos Isus și să le icie în cer ca să ajute apoi lui Isus să restatornească pe neamul omenesc. Însă delă venirea Domnului Isus în templu i s'a făcut cunoscut clasei templului însemnarea adevărată a numelui lui Iehova. Li s'a făcut cunoscut — și acum înțeleg — că Dumnezeu și-a aruncat privirile peste națiuni ca să aleagă din mijlocul lor „un popor, care să-I poarte Numele”. (Faptele Apostolilor 15:14). Ei văd și înțeleg acum faptul că Dumnezeu este Creatorul cerului și al pământului și singurul Dătător de viață, și că numele său, înseamnă lucrul acesta; că numele „Iehova” arată scopul său cu creaturile sale: că numele său „Cel Atotputernic” înseamnă că puterea sa este fără margini și că în el se odihnește toată puterea, mai departe că creaturile numai prin permisiunea sa pot să exerciteze putere, și că Dumnezeu a dat lui Christos Isus putere și autoritate deplină pe pământ și în cer; că numele „Cel Prea Înalt” înseamnă că el este mai presus de toate, și că lui toți trebuie să-i fie supuși și să-l asculte cu bucurie. Iehova Dumnezeu de aceea a ales dintre națiunile pământului un popor consacrat lui ca să-i vestească virtuțile, nu însă să preamărească pe oameni; ca să deie mărturie despre numele său, nu însă să înalțe creaturi. Acești unși văd și înțeleg acum faptul că adorațiunea oamenilor este o uriciune în ochii lui Dumnezeu; pentru că prin aceasta i se atribue lui Satan și altor creaturi aceea ce după drept aparține lui Iehova. Clasa aleasă din lume și unsă se compune din fiii lui Dumnezeu sau din creaturi cari sunt despărțite pentru scopul său ca să îndeplinească anumite datorii atâta timp

cât sunt pe pământ, și ei trebuie să împlinescă aceste datorii.

¹². Dela venirea Domnului Isus în templu popoului lui Dumnezeu i s'a făcut cunoscut marea adevăr că Satan a fost aruncat din cer, și acum caută în mod disperat să împingă pe întreagă omenirea în nimicire deoarece știe că timpul este scurt până la Armagedon și trebuie să biruiască pe Dumnezeu înainte de acel timp, dacă acest lucru este cu putință. Cei credincioși văd și înțeleg că trebuie să se deie o mărturie universală și oamenii trebuie să fie informați că împărăția lui Dumnezeu a sosit și că Christos este rege; ei înțeleg mai departe că acest lucru al mărturiei trebuie îndeplinit înainte de Armagedon, și că după aceea va veni cel mai mare neez peste organizațiunea lui Satan sfârșindu-se cu nimicirea completă a ei. Li s'a făcut cunoscut limpede că această mărturie trebuie vestită de martorii unși ai lui Iehova, și că Diavolul întrebuințează tot felul de mijloace pentru a-i nimicii fiindcă sunt martorii lui Iehova. (Apocalips 12:17). Prigonirea popoului lui Dumnezeu devine din ce în ce mai violentă și pentru a contrabalansa această apăsare și prigonire, Dumnezeu mângâie și întărește pe poporul său prin faptul că-i dăruiește cunoștință despre profesiile sale cari au fost închise atât de mult timp înțelgerii oamenilor. De aceea vede și înțelege acum poporul său și cuvintele apostolului din Romani 15:4. O astfel de mângâiere trebuie dată popoului lui Dumnezeu în timp ce este încă pe pământ.

¹³. În decursul anilor din urmă Dumnezeu a dăruit popoului său o înțelegere cu privire la profesiile Apocalipsului, lui Ezechiel, Daniel, Habacuc și cu privire la multe alte profesii. El le-a descoperit însemnarea și înțelegerea adevărată a legămintelor sale. El a încercat pe unși săi cu un dar după altul, și aceste adevăruri dăruite au luminat mintea fiecărui devotat al lui Iehova și i-au îmbucurat inima. Pentru ce a dăruit Dumnezeu în anii din urmă prin Christos Isus atâtea daruri popoului său? Biblia răspunde: „Spre învățătură, spre muștrare, spre îndreptare, spre înțeleptirea care este în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, gătit deplin spre orice lucrare bună”. — 2 Timotei 3:16,17; Noul Testament în limba română, traducere după textul original.

¹⁴. Din această reiese concluziunea necesară că după venirea Domnului Isus la templu trebuie făcut mult lucru pe pământ de ceata templului, și că Domnul le dă o înțelegere a acestor adevăruri pentru ca să fie echipași pe deplin pentru acest lucru. Acestor unși li s'a dat așa dar mult, și de aceea se va și cere mult acum dela ei. Deoarece au fost echipași, trebuie să întrebuințeze acest echipament, și dacă echipamentul dat de Domnul nu este întrebuințat în mod just va fi desigur luat iarăși înapoi; ocaziile serviciului se vor sfârși, și acela dela care sunt luate aceste daruri, va fi aruncat în întuneric adânc. Faptele arată că multora li s'a luat iarăși acest echipament divin din pricină c'au neglijat să împlinescă cerințele. Astfel de cerințe trebuie împlinite în timp ce unși sunt pe pământ. Cei devotați Domnului în mod dezinteresat cari fac bucu-

ros cu puterea lor ce găsească mâinile lor de făcut, sunt cei echipași pentru îndeplinirea lucrului prezent, cărora Domnul le încredințează cu mult mai mult.

Incredințat

¹⁵. Acestei cete a templului îi zice Isus: „Cui i s'a încredințat mult, i se va cere mai mult”. Când Domnul Isus a apărut în templu pentru judecată, atunci au apărut mulți înaintea lui cari deși au fost chemași, n'au fost aleși și aprobați. Cuvintele lui Isus arată că prin judecata sa vor fi scoși afară toți aceia cari sunt mânași de egoism, și că numai cei dezinteresați vor rămânea, adică aceia cari iubesc pe Dumnezeu și împărăția sa. „Mulți sunt chemași, dar pușini sunt aleși”. (Matei 20:16). „Nu orișicine-Mi zice: 'Doamne, Doamne!' va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face [ascultător] voia Tatălui Meu care este în ceruri”. (Matei 7:21). Căci se cere este ascultare deplină, și această ascultare trebuie să se dea de bună voie și bucuros. La venirea Domnului la templu toși consacrații au primit acelaș dar sau aceeaș măsură de adevăr. Unii l-au primit într'o inimă egoistă, s'au crezut mai importanți decât alții și au așteptat cu mare satisfacțiune timpul când se va împărși plata și ei vor primi ocazie să ajungă în cer și acolo să ajute la guvernarea universului. Când la timpul așteptat, și anume în anul 1914, aceste speranțe nu s'au realizat, cei egoști s'au ofensat. În timp ce ei susțiu că s'au scandalizat din pricina unei persoane, în realitate s'au scandalizat din pricina Domnului. Cei egoști au fost trimiși în clasa servului rău. Cei ce iubesc în adevăr pe Domnul Dumnezeu și arătarea regelui și a împărăției sale, au fost preumbriți în profesie prin Mardoheu și Naomi, și când acești credincioși au apărut înaintea Domnului în judecată, au fost împărșiți în clasa servului credincios și înțelept din pricina iubirii și credincioșiei lor. Mai târziu au fost aduși și alții prin Dumnezeu și Christos Isus, cari în profesie au fost preumbriți prin Estera și Rut, și ei au fost împărșiți în aceeaș clasă. La acești credincioși și aprobați se referă Domnul în cuvintele sale profetice, după cum este scris: „Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale”. (Matei 24:46,47). Această clasă credincioasă și unsă, aprobată de Domnul și primită în templu, a primit din mâna sa toate averile sale. Domnul zice prin urmări că el va cere dela această clasă a servului credincios, căreia i s'a încredințat averile sale, răfuire deplină, completă și credincioasă.

¹⁶. Din ce constau acum averile pe cari le-a încredințat Domnul clasei servului său credincios? Iată cum redă o altă traducere acest text: „Ca adevăr solemn vă spun că îi va da administrarea întregii sale proprietăți” (Weymouth, engleză). Averiile, proprietatea sau banurile Domnului se compun din interesele împărăției sale, și pe aceste interese ale împărăției le încredințează unșilor săi. Aceste interese se compun cu deosebire din vestitura numelui lui Iehova, a regelui său și a împără-

șiei sale. Când Isus a fost trimis pe pământ, a zis că a venit în lume în scopul ca să deie mărturie pentru adevăr; și toți urmașii lui trebuie să facă același lucru. Deoarece acum a sosit timpul lui Iehova să exerciteze puterea sa prin Christos Isus, l-a trimis ca să domnească în timp ce dușmanii unt încă tot activi, și Christos Isus a dat unșilor săi o poruncă în aceste cuvinte: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. (Matei 24:14). Marile interese ale împărăției trebuie să se facă dar făcute cunoscute. Această obligație impusă unșilor nu este lăsată la bunul plac al lor, ci ea este poruncitoare. După ce Domnul le-a încredințat privilegiul de a face lucrul său, cere ca să se facă în mod harnic și credincios. Răspunderea este așa de mare încât cei ce neglijează sau nu voiesc să asculte, vor suferi o judecată nimicitoare a Domnului, după cum este scris: „Și oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire”. (Faptele Apostolilor 5:23). Domnul cere dela martorii săi unși să împlinească ce le-a poruncit să facă.

17. Domnul Isus a început să-și exerciteze puterea după porunca Domnului în anul 1914. (Apocalipsului 11:18). Cui i-a încredințat Domnul interesele împărăției sale, nu-i permis nici să murmure și nici să se plângă și nici să aibă o dorință egoistă ca motiv. (Iuda 1:16—19). Cei ce-au fost aleși din lume pentru a fi martori ai lui Iehova sunt poporul lui Dumnezeu și ei trebuie să-l asculte cu bucurie. De aceea este scris despre ei: „Poporul Tău este plin de înflăcărare, când își aduni oștirea; cu poezie sfinte [în frământarea sfintenției; după Biblia engleză], ea din sânul zorilor, vine tinerețea Tău la Tine, ca roua”. (Psalm 110:3). Împărăția s'a început, se crapă de ziuă. Acești credincioși au venit din sânul ei, ei au fost născuți disdedimineață. Asupra lor este roua tinereții, ei sunt tari și energici și le face bucurie împlinirea datoriilor cari li s'au impus.

18. Aceștia sunt martorii aleși ai lui Iehova, căroră le zice: „Voiu lmi sînteți martori... că Eu sînt Dumnezeu”. (Isaia 43:9—12). Lor li s'a dat porunca: Mergeti prin cetate și faceți un semn pe oamenii cari voiesc să audă, adică aduceți-le mesajul adevărului ca să aibă ocazie să se hotărască, sau să treacă de partea lui Dumnezeu și a împărăției sale pentruca să poată trăi, sau să rămână de partea Diavolului și să fie nimiciți. (Ezechiel 9:4,5). Aceste interese ale împărăției au fost încredințate de Domnul celor unși, și el așteaptă dela ei lucru prompt (care se face repede), iscusit și credincios.

Legământ

19. Martorii lui Iehova sunt poporul său de legământ. Scopul legământului celui nou nu este restatornicirea creaturilor omenești la starea de perfecțiune, și acesta nici n'a fost niciodată scopul lui. Scopul lui este să aleagă din lume un popor pentru numele lui Dumnezeu și să-l întrebuințeze spre onoarea și lauda sa. Nicio creatură nu este silită să intre într'un astfel de legământ. Dumnezeu nu

alege pe nimeni din lume și nu-l aduce în legământul său atâta timp cât cineva nu se hotărăște de bună voie să facă voia lui Dumnezeu, având încredere în sângele vărsat al lui Christos Isus. Creatura este prin urmare obligată în mod solemn prin învoiala ei, să deie ascultare deplină Domnului. Cine calcă acest legământ de bună voie prin aceea că apucă o cale egoistă, o cale care este contrară voinței lui Dumnezeu, este un călcător de legământ și unul ca acesta este declarat ca vrednic de moarte. (Romani 1:31,32). Astfel de călcători de legământ sunt aceia cari cad în mâinile Dumnezeului celui viu și suferă nimicire din care nu există înviere. (Evrei 10:29—31). Cea mai înaltă legătură cu Iehova Dumnezeu și împărăția sa de care s'a putut bucura vreodată o creatură de pe pământ constă din aceea de a te afla într'un legământ cu Domnul ca un martor pentru numele lui Iehova. A rupe această legătură înaltă și binecuvântată prin nepăsare sau prin nelegiuiri săvârșite în mod intenționat împotriva lui Dumnezeu și a organizației sale, merită numai un singur lucru, și acest lucru este nimicirea deplină. Cei ce se află într'un legământ cu Domnul ca popor pentru numele Domnului, sunt supuși lui Dumnezeu și împărăției sale, și de aceea ei nu pot da ascultare de supuși și vreunei părți a organizației lui Satan. Acestui popor de legământ i-a predat sau încredințat Domnul interesele împărăției sale pe pământ, și acum când își exercitează puterea cere dela fiecare din legământ împlinire credincioasă a datoriei. Nicio scuză n'ar putea aduce cineva pentru neglijarea sau refuzarea de a-și împlini obligațiunea în conformitate cu condițiunile legământului. Nicio creatură nu poate să țină în legământ pe o altă creatură și nici să o scoată afară din el, ci numai creatura respectivă singură. Dacă cineva își calcă legământul, răspunderea cade numai pe el singur.

Inaltele stăpâniri

20. Pavel care a servit pe Dumnezeu ca urmaș credincios în urmele lui Isus Christos și ca serv al lui, a scris după voința lui Dumnezeu cuvinte de învățătură pentru aceia cari au dorit să învețe să cunoască pe Cel Prea Înalt și să-i servească. El n'a lingușit pe oamenii cari au încercat să guverneze pământul. Singura sa datorie a fost să servească pe Dumnezeu și pe Christos Isus. El a scris prin autoritatea și inspirațiunea Domnului. El s'a adresat la cei chemați să fie sfinți (Romani 167), adică la cei curățiți prin credința în sângele lui Christos Isus și devotați pe deplin lui Dumnezeu. Acelora cari au încheiat un legământ de a face voia lui Dumnezeu, le este dată porunca: „Orice suflet să fie supus înaltelei stăpâniri”. (Romani 13:1; Noul Testament în limba română, traducere nouă după textul original). Diavolul a îndemnat pe conducătorii religioși să ieie, în stăpânire acest text biblic și să facă pe oameni să creadă că „inaltele stăpâniri” ar fi bărbații cari ocupă pozițiunile oficiale în guvernul acestei lumi; și stăpânitorii pământului au fost foarte bucușori de această interpreta-

re a textului fiindcă oamenii cari au crezut această interpretare sunt cu atât mai supuși puterii lor. Urmașii adevărați ai lui *Christos* Isus în schimb știu foarte bine că datoria și obligațiunea lor constă din aceea de a servi pe Dumnezeu, și că în toate cazurile în cari legile făcute de oameni sunt contrare legii lui Dumnezeu, servul lui Dumnezeu trebuie să asculte de legea lui Dumnezeu în loc de legea oamenilor. (Faptele Apostolilor 4:19; 5:29). Prin această regulă au fost conduși apostolii credincioși ai lui Isus Christos, și ea nu s'a schimbat în timpul acesta și nici nu poate fi schimbată fiindcă regulele lui Dumnezeu nu se schimbă. (Maleahi 3:6). Este privilegiul urmașilor lui Christos Isus cari sunt acum pe pământ să se țină separați și deosebiți de lume. Ei dau ascultare de supuși lui Dumnezeu și împărăției sale, și devotamentul lor trebuie să aparțină lui Dumnezeu și împărăției sale. Iehova i-a ales din lume prin Christos Isus și i-a făcut martori ai săi; lor li s'au încredințat interesele împărăției de pe pământ, și Dumnezeu nu poate permite un devotament împărțit între împărăția sa și împărăția dușmanului. El nu va permite niciun compromis cu organizațiunii lumesti cari hulesc neincetat numele sfânt al lui Dumnezeu. Unși credincioși trebuie să lucreze așa dar cum li s'a poruncit, adică ei trebuie să fie supuși pe deplin lui Dumnezeu și lui Christos, deoarece ei formează „inaltele stăpâniri” sau „stăpânirea”.

Cerință

²¹. Cui i-a încredințat Domnul interesele împărăției sale, trebuie să-i deie socoteală credincioasă și adevărată despre ele. Unor astfel de unși li s'a încredințat cel mai mare privilegiu de care a avut parte vreodată o creatură, și de aceea le zice Domnul: li se va cere cu mult mai mult decât dela servii oamenilor. — Serviciu credincios și statornic pentru Domnul aduce prigoniri grele asupra servilor lui Dumnezeu. Aceasta nici n'ar putea să fie altfel fiindcă între Domnul și Diavolul este o luptă strașnică în curs. Unul dintre ei trebuie să biruiască. Prin mila lui Iehova Domnul Isus va ieși biruitor. Dumnezeu permite ca prea iubiții lui să fie atacați de Diavolul. Isus Christos, prea iubitul fiu al lui Dumnezeu, a fost prigonit în mod crud de Diavolul, însă Christos Isus a fost credincios pe deplin Tatălui său și el a suferit tocmai din pricina ascultării sale. Cu toate acestea el și-a păzit neprihănirea înaintea lui Iehova Dumnezeu și de aceea a fost făcut de el autorul mântuirii veșnice pentru toți cari-l ascultă. (Evrei 5:9). În niciun alt chip nu-și pot păzi urmașii credincioși ai lui Christos Isus neprihănirea față de Dumnezeu. Servul lui Iehova este supus în acest ceas de grele încercări la mare prigonire de Diavolul și complicii lui, și Dumnezeu rabdă sau permite aceasta pentruca ai săi să aibă ocazia să-și dovedească integritatea sau neprihănirea. Acest mare adevăr n'a fost făcut mai curând clar poporului lui Dumnezeu până când i-a plăcut Domnului să le dăruiască de

curând o înțelegere despre profesia lui Habacuc. În fiecare parte a pământului unde s'a întins „creștinătatea”, instrumentul principal al Diavolului de pe pământ, și anume ierarhia romano-catolică, apasă și prigoneste pe martorii lui Iehova tot mai mult. Bine înțeles, Dumnezeu ar putea să împiedece aceasta, însă el are un motiv să permită aceasta, și credincioșii cari dau Domnului socoteală deplină și adevărată, vor trece în sfârșit nevătămași și vor avea parte la justificarea numelui lui Iehova.

Adevăr

²². Isus a fost trimis de Iehova pe pământ ca să depună mărturie pentru adevăr și de aceea a zis el: „Origine este din adevăr ascultă glasul Meu”. (Ioan 18:37). Aceasta înseamnă că fiecare care a intrat în lăgământul de a face voia lui Dumnezeu, dar refuză sau nu vrea să asculte de Domnul și astfel nu dă mărturie despre adevăr, nu mai este din adevăr și nu poate plăcea Domnului. Mărturia trebuie dată, după cum a poruncit Domnul, și toți cari au în ziua aceasta aprobarea Domnului, iau cu bucurie parte la vestirea acestei mărturii când li se prezintă ocazie. Servul n'are altă alegere, ci trebuie să asculte pe Domnul. Nu există pentru nimeni două căi pe cari le-ar putea urma, ci numai una și aceasta constă din aceea de a asculta de porunca Domnului cu bucurie. Urmașul adevărat al lui Christos Isus nu-și va pierde timpul cu discutarea chestiei ce cale trebuie să urmeze. Calea lui îi este arătată limpede în Scriptură, și el trebuie să-și închidă ochii față de toate celelalte lucruri afară de interesele împărăției. Cine este orb, dacă nu robul Meu și surd ca ~~sorb~~ Meu, pe care îl trimet? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu, și orb ca robul Domnului?” (Levia 42:19). Împărăția a sosit și clasa servului căreia i s'au încredințat interesele împărăției, va merge mai departe și va vesti mesajul împărăției și astfel va da socoteală adevărată. În unele părți ale pământului, ca în Germania de pildă, martorii lui Dumnezeu sunt aruncați în temniță, sunt prigoniiți și bătăți crunt iar unii dintre ei sunt chiar și omorâți. Aceasta nu s'ar putea întâmpla fără permisiunea lui Dumnezeu: și deoarece el permite să se întâmple aceasta, martorii cari rămân credincioși până la moarte pot fi siguri de aprobarea Domnului. Aprobarea lui este singura care are valoare.

Pentru ce

²³. Pentru ce se cere atât de stăruitor ca adevărul să fie vestit acum cu mai mare claritate ca înainte? Face-se aceasta spre binele Domnului? Desigur nu spre folosul lui, căci chiar și după ce servul a făcut toate celea, el și atunci este pentru Domnul său tot un serv nefolositor. Nimeni nu poate aduce ceva folos Domnului. „Ziua puterii sale” a sosit, și înanite de timpul când Dumnezeu vrea să-și întrebuișeze puterea la nimicirea celor răi, vrea să se dea un avertisment pentruca fiecare să poarte răspunderea lui proprie. Iz-

rael reprezintă în mod simbolic pe aceia cari doresc să servească pe Dumnezeu și cari întreprind serviciul lui Dumnezeu, și este voința lui Dumnezeu ca toți aceștia să primească o anumită cunoștință. Un păzitor supraveghează și păzește interesele cari au fost încredințate îngrijirii sale. Dumnezeu a început să-și exerciteze puterea peste pământ prin Christos Isus, și a pus un păzitor peste interesele împărăției sale de pe pământ. Acest păzitor nu este un singur om, ci se compune din clasa „robului înțelept și credincios” căruii îi sunt încredințate acum interesele împărăției, lui Dumnezeu pe pământ. Ziua judecării Domnului a sosit, și ceasul se apropie când va nimici pe cei răi cari continuă în nelegiuirea lor. Domnul zice din acest motiv clasei servului credincios: „Te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt, care va ieși din gura Mea, să-ți înștiinjezi din partea Mea [55 (Ezechiel 3:17—20)]. Cuvântul Domnului arată aici împede și a însărcinat pe clasa servului cu datoria să avertizeze și să lămurească pe alții, mai departe că el face răspunzător pe martorii lui pentru îndeplinirea acestei datorii și cere dela servul său împlinire deplină, completă și ascultătoare a datoriei, și că el impune răspundere tuturor celorlalți cari aud aceasta. Deci este vorba de ultima mărturie înainte de a răni definitiv cearta dintre Domnul și Diavolul.

24. Domnul Isus s'a pus acum pe tronul judecării și exercitează puterea pe care a încredințat-o în mâinile sale D-zeu și anume atât ca judecător cât și ca executor al sentințelor sale. Înaintea lui apar toate nașunile pământului. El le dă acum ocazie să alunge pe cine voiesc să servească; și de aceea pune pe martorii lui să deie mărturie înaintea urechilor nașunilor pentruca să poată alege, sau să se pună pe partea Domnului și să trăiască sau să rămână pe partea Diavolului și să moară. Vestirea acestei mărturii se face prin urmare spre folosul oamenilor și oferă acelor cari doresc o ocazie să treacă de partea lui Dumnezeu și să aibă parte la justificarea numelui său. Martorii lui Iehova numai așa pot fi credincioși dacă în ascultare față de porunca lui Dumnezeu dau mărturie și astfel administrează bine interesele împărăției încredințate îngrijirii lor.

Bunăvoință

25. La nașterea copilășului Isus Dumnezeu a trimis pe îngorul lui, și acesta a vestit martorilor prezenți acolo că Isus este Mântuitorul oamenilor, și după aceea s'a început imediat cântecul profetic al ostiilor cerești spre lauda lui Dumnezeu, și ei au cântat: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuși lui [între oamenii binevoitori; după trad. engleză Rothham]”. (Luca 2:14). Acel mesaj sau acea veste în înseamnă începutul bunăvoinței lui Dumnezeu față de oameni fiindcă Dumnezeu este totdeauna bun. Ea înseamnă că oamenii de pe pământ cari sunt binevoitori față de Dumnezeu, vor avea pace cu el. Prin sângele vărsat al lui Christos Isus pentru răscumpărarea omului, ei pot veni la Dumne-

zeu și pot fi în pace cu el. Sângele lui Isus n'a fost vărsat pentru mântuirea și liberarea tuturor oamenilor în general și fără nicio deosebire, ci spre folosul acelor cari sunt binevoitori și cari arată această bunăvoință prin aceea că servesc pe Dumnezeu și pe Christos Isus. Toți cari nu face acest pas de bunăvoie trebuie în mod necesar să piară. Aceasta este dovedit definitiv prin următoarele cuvinte scrise: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul [sau nu i se supune, nu-l ascultă], nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”. Ioan 3:36.

26. Dacă cineva aude adevărul, atunci prin această răspundere vine asupra lui să creadă adevărul și să-l asculte de el. Dacă refuză să asculte de adevăr și să-l creadă, atunci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el și nu se întoarce dela el. Condamnarea numai dela aceia se depărtează cari aud și cred și se pun de partea lui Dumnezeu și a împărăției sale. După ce au trecut în partea Domnului, se odihnește pe ei răspunderea de a servi în mod credincios pe Dumnezeu și pe Christos Isus. Răspunderea se începe dela acel timp când încep să-și câștige cunoștință despre Iehova și scopul său, după cum este scris: „El ascultă de mine la cea din tîi poruncă, fii străinului mă linguseșe [mi se supun]”. — Psalm 18:44.

27. Iehu a preumbrit în mod simbolic pe Christos Isus și pe clasa „servului credincios și înțelept”, pe membrii clasei regale. Aproape întreaga nașunea Israel a lepădat legământul ei cu Dumnezeu și a trecut în partea Diavolului și la închinarea lui. Iehu a fost trimis să execute pe acei închinători ai Diavolului. În acea țară s'a aflat un om cu numele Ionadab; el n'a fost izraelit, însă el a fost un om de bine care a dorit să facă ce este drept și să servească pe Dumnezeu. Ionadab a preumbrit o clasă de oameni de pe pământ deosebită de clasa servului credincios și uns, care dorește să servească pe Domnul. Când Iehu a întâlnit pe Ionadab, Iehu i-a zis: „Inima ta este tot așa de curată, cum este inima mea față de a ta?” Și Ionadab a răspuns: „Este”. După aceea Iehu a zis pe scurt lui Ionadab: Dovedește lucrul acesta prin aceea că-mi dai mâna și te sui la mine în car și vii cu mine ca să vezi răvna mea pentru Domnul. (2 Împărași 10:15,16). Dumnezeu a pus să se facă acolo un tablou profetic prin care a fost preumbrit o clasă de oameni care dela venirea Domnului Isus, mai mare lui Iehu, în templu a fost întâlnită de clasa „robului credincios și înțelept”; acești oameni de bine doresc să servească pe Dumnezeu și ei sunt în timpul prezent invitați să-și dovedească bunăvoința lor față de Dumnezeu și dorința lor după dreptate prin aceea că se unesc cu organizațiunea Domnului și merg cu ea, deoarece această organizațiune a fost preumbrită prin carul lui Iehu.

28. Domnul Isus vorbește de clasa robului său credincios ca de „oile sale”. Ionadab pare a preumbri cu deosebire începutul unei clase la care Isus s'a referit cu numirea „alte oi”, prin faptul că a zis: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunosc pe Mine Tatăl, și cum cunosc Eu pe Ta-

fă; și Eu Imi dau viața pentru oile Mele. Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor". (Ioan 10:14—16). „Alte oi”, după cum sunt numite aici, sunt fără îndoială oamenii binevoitori cari se arată după venirea Domnului Isus la templu și după adunarea cetei templului. La timpul fixat al lui Dumnezeu clasa amintită la urmă va fi făcută o parte a organizațiunii lui Dumnezeu; și fiind Isus păstorul cel bun și servul cel mai înalt al lui Iehova, toate oile acestea vor fi o parte a aceleiași curți sub Domnul Isus ca stăpânilor.

²⁹. Aceeaș ceată de persoane binevoitoare formează și „mulțimea mare de oameni” care este descrisă în Apocalips 7:9. Cei preumbriți prin Ionadab, „mulțimea mare de oameni” și „alte oi” nu sunt decât numiri diferite pentru aceeaș clasă, a cărei membri dacă rămân credincioși vor trăi veșnic pe pământ. Intregă organizațiunea lui Iehova este combătută amarnic și prigonită de cei răi sub conducerea Diavolului, și toți cari se refugiază la Dumnezeu și la Christos și devin o parte a organizațiunii Domnului „sunt urâți amarnic de Diavolul între oamenii lumii cari servesc interese egoiste și urmează pe cel rău nu este dorită nici ceata unșă și „nici mulțimea mare de oameni”. Dumnezeu zice acum tuturor aceloră cari și-au manifestat hotărârea de a servi pe Iehova și și-au pus încrederea în Domnul Isus: „Strângeți-vă laolaltă, adunați-vă, tu națiune nedorită!” (Iefania 2:1; Biblia engleză). O lucrare de despărțire este în prezent în curs, și Domnul Isus în templu conduce această despărțire. Depunerea mărturiei înaintea oamenilor este o parte a acestui lucru de despărțire, și acești martori trebuie să deie avertismentul că se apropie ziua exprimării finale a mâniei lui Dumnezeu împotriva celui rău și a organizațiunii sale. Iehova zice prin urmare mai departe prin profetul său: „Până nu se împlinește hotărârea — ca pleava trece vremea — până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului! Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, cari împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veși fi cruțați în ziua mâniei Domnului”. — Iefania 2:2,5.

³⁰. Aceasta dovedește definitiv că în timpul dintre începutul judecării în templu și arătarea deplină a mâniei lui Dumnezeu, trebuie făcut un lucru al unei mărturi universale; și privilegiul și ocazia de a face acest lucru a fost încredințată clasei „servului credincios și înțelept”; și toți cari rămân credincioși și înțelepți vor și lua parte la acest lucru al mărturiei. Aceasta este o parte a intereselor împărăției, și martorilor li s'a impus datoria să administreze aceste interese ale împărăției. Lucrul mărturiei trebuie îndeplinit și terminat înainte de a izbucni războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Domnul cere de la fiecare membru al clasei servului credincios și înțelept ca în calitatea sa de ostaș bun al lui Christos Isus să-și îndeplinească datoria, să-și dovedească iubirea sa neclintită și devotamentul său nestrămutat

față de el și să-și păzească neprihănirea printr'o vestire cu curaj a adevărului în această zi a puterii lui Dumnezeu. (1 Ioan 4:17,18). El a exprimat lucrul acesta atât de limpede și fără două înțelesuri încât despre acesta nu poate fi nicio îndoială; el a pus să se scrie că oricine va neglija sau nu va voi să asculte, nu-i permis să trăiască, ei va fi nimic. — Faptele Apostolilor 5:25.

³¹. Sub conducerea lui Christos Isus membrii credincioși ai trupului său cari sunt numiți „mireasa”, se consacrează vestirii mesajului împărăției. Tuturor oamenilor de bine le zice „Duhul și Mireasa...: 'Vino!' Și cine aude [adică „alte oi”, clasa Ionadab sau „mulțimea mare de oameni”], să zică: 'Vino!' Fie ca toți ceilalți cari însetează după adevăr și dreptate și cari sunt binevoitori, să se pună de asemenea pe partea Domnului, să devină Ionadabi și să zică: 'Vino!'; și toți laolaltă să vestească mărturia împărăției și să zică poporului că cine voiește să se pună de partea Domnului și să primească darul vieții veșnice. — Apocalips 22:17.

Răspundere

³². Fiecare din organizațiunea lui Dumnezeu este prin urmare în acea măsură răspunzător înaintea Domnului în măsura în care are cunoștință despre împărăție sau pe care și-ar putea-o câștiga dacă și-ar da silința necesară. De aceea zice Domnul tuturor cari s'au pus pe partea lui Dumnezeu și a lui Christos: „Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veși fi cruțați în ziua mâniei Domnului”. Numai o cale există de a căuta dreptatea, și aceasta constă din aceea de a căuta cu râvnă a cunoaște voia lui Dumnezeu și de a urma calea arătată de el. El este cel drept și sfânt: „Legea Domnului este desăvârșită, și înviează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduiriile Domnului, sunt fără prihană”, și veseleşe inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii”. -- Psalm 19:7,8.

³³. Consacratul lui Dumnezeu care se lasă condus de legea perfectă a lui Dumnezeu nu poate rătăci. Pentru a putea fi condus în felul acesta pe calea cea dreaptă, omul trebuie să aibă o inimă curată, adică inima lui trebuie să fie în stare potrivită, liberă de egoism, și îndemnul sau motivul lui trebuie să fie dorința de a servi pe Dumnezeu și pe Regele lui, deoarece aceasta este calea potrivită care trebuie urmată. De aceea zice Domnul unora ca acestora: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții”. (Proverbe 4:23). Motivul nu trebuie să fie just numai atunci când cineva începe să servească pe Domnul, ci motivul trebuie să rămână necurmat curat și iubirea trebuie să rămână îndreptată spre Dumnezeu. Dacă cineva servește pe Domnul dintr'un îndemn egoist, atunci desigur va avea neizbândă și va cădea de tot. Când Iehu a zis lui Ionadab: „Inima ta este tot așa de curată, cum este inima mea față de a ta?” fără îndoială el a înțeles prin aceasta că numai aceia cari sunt și rămân cu inima curată pot fi permanenți în organizațiunea lui Dumnezeu.

³⁴. A căuta „smerenia” înseamnă că cineva este gata de a se lăsa învățat, adică este dispus și doritor de a învăța ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. Unora, cări par a aparține clasei servului credincios, nu li se pare neapărat de lipsă de a continua de a studia Cuvântul lui Dumnezeu și explicarea adevărilor sale pe care o oferă prin scrierile Societății. Cine apucă această cale, va cădea de bună seamă, afară doar de cazul că se întoarce imediat dela calea sa greșită. Numai aceia cari sunt sărguitori în studiul și aplicațiunea Cuvântului lui Dumnezeu, sunt înarmați împotriva atacurilor Diavolului, fie că sunt membri ai celei unse sau ai „mulțimii mari mari de oameni”. Atitudinea justă a mulțimii mari de oameni față de Dumnezeu și Christos este arătată în cuvintele următoare: „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-l slujesc zi și noapte în Templul lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va înlinda peste ei șortul Lui”. (Faptele Apostolilor 7:15. Faptul că stau înaintea tronului lui Dumnezeu arată că ei posedă aprobarea lui, iar faptul că-l slujesc zi și noapte arată că ei îl servesc pe el întot timpul și în niciun timp pe Diavolul.

³⁵. Atât „turmei mici”, unșilor, cât și „mulțimii mari de oameni”, „alte oi”, li s'a dat mult. Cu mult mai mult i s'a încredințat turmei mici și cu atât mai mult va cere Domnul dela ea și el și cere. Atât turma mică, ceata unsă, cât și mulțimea mare de oameni trebuie să cerceteze acum sărguitor în Cuvântul lui Dumnezeu și după cum au ocazie să ducă mărturia adevărului cu râvnă altora. Martorii lui Iehova, turma mică, și Ionababii sau mulțimea mare de oameni trebuie să meargă acum și să lucreze împreună în armonie. Este datoria unșilor să ajute clasei Ionadabilor, să o întărească și să o încurajeze. Toți aceștia trebuie să fie prin urmare devotați în mod adevărat și credincios Domnului. Diavolul și toți reprezentanții lui sunt dușmănoși față de ei. Aceasta face cu atât mai de lipsă ca toți cari au luat loc pe partea Domnului și a organizației sale să se sprijinească unul pe altul, să locuiască împreună în pace, să lucreze în armonie loială și să vestească altora că Iehova este Dumnezeu adevărat. Christos este Regele și împărăția sa a sosit.

³⁶. Să nu ugeți nimeni nici pentru o clipă că poate scăpa de răspunderea sa față de Dumnezeu numai prin simplul fapt că trece de partea lui Dumnezeu și a împărăției sale. Pe acest pas din urmă trebuie să-l faci de bună voie și îl face din voință liberă. După ce a încheiat legământul cu Dumnezeu de a face voia lui Dumnezeu, acest legământ trebuie ținut și îndeplinit de fieceare, adică de fieceare membru al casei regale și și de fieceare membru al mulțimii mari de oameni. Fieceare care primește aprobarea lui Dumnezeu și darul vieții veșnice, trebuie să fie loial și credincios. Există o deosebire între loialitate și credincioșie?

Intrebări pentru studiu

Alin. 1. In ce chip arată Cuvântul lui Dumne-

zeu importanța ordinii? Cum poate urma creatura o cale ordonată?

Alin. 2—4. Ce determină măsura de răspundere a unei creaturi față de Creator? Arată citând texte biblice cum și cui se aplică această regulă.

Alin. 5. Pentru ce a trebuit să aducă timpul și faptul întorcerei Domnului și al venirii împărăției sale o încercare deosebită peste aceia cari s'au învoit să facă voința lui Dumnezeu?

Alin. 6. Arată deosebirea la care se face aluziune în cuvintele „dat” și „încredințat” din textul cercetat aci, și aplică această deosebire.

Alin. 7,8. Arată a) dacă cauza despărțirii în două clase în timpul amintit în Matei 24:46, a fost lipsa unei cunoștinși îndestulătoare; b) că răspunderea celor consacrați lui Dumnezeu a devenit de atunci mai mare; și c) că Iehova s'a îngrijit pe deplin ca poporul său să fie la înălțimea acestei răspunderi mărite.

Alin. 9,10. Cum a fost întipărită importanța ascultării adânc în inima celor unși? Pentru ce este atât de mult vorba de Satan? Ce lumină aruncă Exodul 9:16 asupra situației prezente? Cari sunt unele dintre marile adevăruri ale Apocalipsului, cari au echipat cu deosebire pe cei consacrați dinainte?

Alin. 11. Cum a făcut în stare pe poporul lui Iehova o înțelegere a numelui și scopului său, să vadă și să aprecieze legătura lui cu Dumnezeu?

Alin. 12. Cum a pus în stare pe poporul lui Dumnezeu lămurirea lui Dumnezeu dată în Apocalips 12:9,12,17,11 și Matei 24:15,12, să vadă și să înțeleagă cuvintele Apostolului din Romani 15:4?

Alin. 13,14. Arată că Dumnezeu a dăruit poporului său dar după dar, și pentru ce.

Alin. 15. Cui i s'a încredințat aici mult? Dela cine se va cere așa dar mai mult? Explică situația schimbată din care rezultă răspunderea mai mare. Înșiră fapte în cari se poate vedea împlinirea cuvintelor lui Isus: „Mulți sunt ciemași, dar pușini sunt aleși”.

Alin. 16—18. Din ce constau „averile” pe cari le încredințează Domnul clasei servului său credincios? Arată cu ajutorul textelor Biblice ce răspundere s'a pus asupra lor. In ce chip pot împlini această răspundere?

Alin. 19. Ce este scopul legământului celui nou? Cum și în ce scop sunt primite creaturi în acest legământ? De ce se apucă creatura să facă? și ce importanță este ascultarea?

Alin. 20. Explică Romani 15:1 și aplică acest text.

Alin. 21. Ce va însemna și cuprinde acum credincioșie față de Domnul?

Alin. 22. Ce se înțelege prin cuvintele lui Isus: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu”?

Alin. 23, 24. Pentru ce se cere cu atâta stăruință ca adevărul să se vestească acum mai clar decât oricând înainte? Arată cât este de urgent ca mesajul să fie vestit acum.

Alin. 25, 26. Explică mesajul „Pace pe pământ între oamenii binevoitori” și aplică-l la timpul prezent.

Alin. 27. Cine au fost Iehu și Ionadab? Pe cine preumbrese? Cum așa?

Alin. 28,29. Ce este anunțat dinainte în Ioan 10:14—16 și Apocalips 7:9, după cum se poate vedea acum. Când și cum se aplică Iefania 2:1—5?

Alin. 30,31. Ce dovedese definitiv cele de mai sus împreună cu Apocalips 22:17? în cerace privește privilegiul de acum și răspunderea de astăzi

a clasei servului credincios și înțelept și a clasei Ionadabilor sau mulțimii mari de oameni?

Alin. 32—36. Ce determină așa dar răspunderea fiecăruia în organizațiunea Domnului? Numai în ce clip poate scăpa cineva de răspunderea sa, și cum poate primi darul vieții veșnice?

(W. T. din 15 Februarie 1936).

LOIALITATE ȘI CREDINCIOȘIE

„Fiule, păzește sfaturile tatălui tău, și nu lepăda învățătura mamei tale: leagă-le necurmat la inimă, atârână-le de gât. Căci sfatul este o candelă, învățătura este o lumină, iar îndemnul și mustrarea sunt calea vieții”. — Proverbe 6:20,21,25.

IEHOVĂ cere dela fiecare pe care-l face membru al organizațiunii sale regale, loialitate și credincioșie absolută. Această regulă se aplică, după cum se arată, tuturor cari primesc viață veșnică. Iehova este Tatăl sau Dătătorul de viață, și viață veșnică nu poate fi primită numai dela el. Aceși mare dar el vieții îl împarte prin Christos Isus, executorul scopurilor sale. (Romani 6:23). Mama membrilor casei regale este organizațiunea lui Iehova, care în simbol apare ca o femeie și este numită și Sion. Toți cari sunt născuți de ea primesc viață dela Iehova Dumnezeu și sunt învățați de el. (Isaia 54:13). Pe scuri Proverbe 6:20 înseamnă că fiii lui Dumnezeu trebuie să păzească poruncile sale și să se lese conduși de legea organizațiunii sale; „căci sfatul este o candelă, învățătura este o lumină, iar îndemnul și mustrarea sunt calea vieții”.

Deși cuvântul loialitate nu se găsește în Sfânta Scriptură, există însă multe cuvinte în Biblie cari înseamnă același lucru ca și cuvântul loialitate. Sfânta Scriptură învață limpede că fiecare care primește viață veșnică trebuie să se dovedească atât loial cât și credincios. Există o deosebire între loialitate și credincioșie. Riguros vorbind, se poate spune că cineva poate fi loial și totuși să nu fie credincios. Despre Christos Isus, care a fost totdeauna credincios și adevărat, este scris că el este „Cel credincios și adevărat”. „El e Domnul celor ce domnesc și Regele regilor. Și ceice sunt cu El sunt cei chemați și aleși și credincioși”. (Apocalips 19:11; 17:14; Noul Testament tradus de episcopul Nicodem. Din aceasta se poate vedea că fiecare din membrii corpului lui Christos trebuie să fie o imagine a Capului, Christos Isus — Romani 8:29.

Definiție

1. Definiția justă a cuvintelor „loialitate” și „credincioșie” se găsește în Sfânta Scriptură. Cuvântul „loial” este luat din limba franceză și engleză și se derivă din cuvântul francez „loi”, englezesc „law”, adică „lege”. „Lege” înseamnă o regulă de acțiune sau purtare de care cineva este legat prin autoritatea supremă care guvernă, poruncind ce este drept, și hotărând o pedeapsă pentru călcarea regulii sau legii fixate. „Legal” înseamnă ceea ce

este permis de lege și este făcut în conformitate cu legea. „Loial” înseamnă aceea ce este făcut în strictă conformitate cu legea; aceea ce este făcut în armonie cu legea lui Dumnezeu. O creață loială este aceea care lucrează în armonie cu legea lui Dumnezeu. Loialitate față de Dumnezeu înseamnă așa dar a urma cu băgare de seamă și în mod strict legea sa. Voința lui este legea lui, fie că este exprimată sau nu, și voința lui a fost scrisă în Cuvântul lui pentru conducere justă a omului care dorește să facă ce este drept. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea”. (Psalm 119:105). Nu există o altă conducere justă.

2. „Credincioșie” înseamnă mai mult decât a urma numai litera legii. Un credincios este un om de încredere, vrednic de încredere, stabil, statornic, ferm, sigur, adevărat și cert. „Credincioșie” înseamnă a ține în mod credincios la ce este drept, conform instrucțiunilor Domnului. Ea înseamnă veghere și luare aminte în observarea și împlinirea unei datorii sau în îndeplinirea unei obligațiuni. A fi credincios înseamnă a fi sincer, statornic și neschimbat. Aceasta înseamnă integritate sau neprihănire. Pentruca cineva să-și poată păzi neprihănirea față de Dumnezeu trebuie să fie credincios. Aceasta înseamnă că cineva trebuie să fie adevărat și statornic în supunerea și devoiamentul lui față de Dumnezeu, deoarece este legat cu Dumnezeu și Christos printr-un legământ solemn. Aceasta înseamnă că omul care ar intrat într-un legământ cu Dumnezeu, trebuie să îndeplinească serviciul încredințat lui cu temeritate și hofărire. Aceasta înseamnă a fi adevărat, de încredere, demn de încredere și un om pe care se poate pune temei. Numai cei drepti care își mențin și păzesc neprihănirea față de D-zeu, intră în casa regală. „Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios”. (Isaia 26:2). Cu ocazia examinării următoarelor texte biblice se va vedea deosebirea dintre loialitate și credincioșie, și și aceea că Dumnezeu cere dela fiii săi ca să fie atât loial cât și credincioși.

L o i a l

3. Legea lui Iehova, adică regula lui pentru acțiunea și purtarea omului, este perfectă, și cine se poartă într-adevăr și sincer în conformitate cu legea lui Dumnezeu, acela urmează calea cea dreaptă și dacă rămâne pe această cale se va bucura veșnic de favoarea lui Dumnezeu. (Psalm 19:7—9).

După cum este scris, Isus a rostit următoarele cuvinte: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele”. (Psalm 40:8). Aceasta înseamnă că Isus este supus în tot timpul regulii lui Iehova Dumnezeu pentru cei drepi, că ea domnește neîncetat în inima lui și face întotdeauna cu bucurie voia lui Dumnezeu. Această regulă se aplică tuturor oamenilor cari sunt binecuvântați de Iehova, după cum este scris: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calca celor păcătoși, și nu se așază pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui!” (Psalm 1:1,2). A cugeta zi și noapte la legea lui Dumnezeu, înseamnă a o cerceta în tot timpul, adică a examina mereu ce este voința sau legea lui Dumnezeu și a te lăsa cu zel condus de această lege. Aceasta înseamnă a-ți cerceta tot mereu faptele în lumina legii lui Dumnezeu. „Inima” înseamnă atât sediul motivului cât și al devotamentului, și trebuie să fie întotdeauna în armonie cu legea lui Dumnezeu. „Gura celui neprihănit vestește înțelepciunea, și limba lui trâmbițează dreptatea. Legea Dumnezeului său este în inima lui; și nu i se elatină pașii”. — Psalm 57:50,51.

6. Cineva poate ca să păzească pe dinafară legea lui Dumnezeu, adică să urmeze literalmente legea, după cum se obișnuiește a se spune, și alții cari-l văd făcând așa, pot să zică: „Acesta este un om credincios legii”. Însă Domnul este și judecătorul. El judecă dintr'un alt punct de vedere decât omul, fiindcă Dumnezeu privește la motivul fiecărui fapt al omului. „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă”. (I Samuel 16:7). Este ușor de a înșela pe oameni, însă nimeni nu poate înșela pe Domnul.

7. Nimeni nu poate să trăiască numai dacă are plăcere să facă voia lui Dumnezeu. „Să vină peste mine îndurările Tale, ca să trăiesc, căci Legea Ta este desfătarea mea. Inima să-mi fie neîmpărșită în orânduirile Tale, ca să nu fiu dat de rusine! Suspina după mântuirea Ta, Doamne, și Legea Ta este desfătarea mea”. (Psalm 119:77,80,174). Motivul ascultării de legea lui Dumnezeu trebuie să fie iubire, adică o împlinire de bună voie a cerințelor legii fără a simți seama de aceea ce-ai putea câștiga personal cu această ocazie în viața aceasta. Motivul sau indemnul iust trebuie să fie o dorință sinceră de a servi pe Dumnezeu pentru că el este drept, echitabil și iust. De aceea este de cea mai mare importanță acea lege care zice omului: „Să înbești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău”. (Matei 22:37). Creatura care vrea să fie plăcută Domnului nu-si poate împărși iubirea și devotamentul între Dumnezeu și între o creatură oarecare sau între o imagine sau lucru oarecare.

8. Legea lui Dumnezeu este regula lui orânduită pentru faptele și purtarea tuturor oamenilor. Porunca Domnului este o exprimare pozitivă și energetică a voinței sau legii sale cu privire la aceia cari se află într'un legământ cu Dumnezeu, și această poruncă arată creaturii calea dreaptă pe care tre-

buc să o urmeze și ce trebuie să facă. Fiecare poruncă a Domnului este o parte a legii sale. Poruncile nu prescriu omului numai calca cea dreaptă sau atitudinea potrivită, ci, mai mult, ordonează acelorora cărora le sunt adresate poruncile, să urmeze acest mod de procedare. Izraeliții au fost poporul de legământ al lui Dumnezeu și ei au consimțit să facă voia lui Dumnezeu. Ei au fost ca națiune premergătorii acelorora cari au început să calce pe urmele lui Isus pentru că să aparțină la națiunea sfântă a lui Dumnezeu. Izraeliții adevărați sunt aceia cari, având încredere în meritul sângelui lui Christos Isus, au intrat într'un legământ cu Iehova și cari prin urmare sunt obligați în mod formal să asculte legea și porunca lui. De aceea a poruncit Dumnezeu întregului său popor de legământ: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor”. — Exodul 20:3—5.

9. Fiecare creatură trebuie să facă alegerea dacă voințe să rămână mai bine la Diavolul și în serviciul lui, sau voințe să servească pe Dumnezeu; dacă însă cineva de bună voie consimte să facă voia lui Dumnezeu, prin aceasta el încheie cu Dumnezeu un legământ și de aci înainte se numește după numele Domnului. Dacă el împarte devotamentul și serviciul său între Dumnezeu și Diavolul sau oarecare instrument, reprezentant sau imagine a lui Satan, atunci ia numele lui Dumnezeu în deșert. Adică el se numește cu totul fără folos după numele lui Dumnezeu; dimpotrivă, faptul acesta îi servește acestei creaturi numai spre nenorocire. Un astfel de om devine un idolatru și de aceea trebuie să piardă tot.

10. Porunca expresă a Domnului care este scrisă în 2 Moise 20:5 a fost dată spre folosul creaturii; fiindcă creatura care s'a învoit să facă voia lui Dumnezeu trebuie să țină și să împlinească legământul sau învoiala ei, și lucrul acesta numai atunci poate fi făcut de creatură dacă n'are alt dumnezeu afară de Iehova. De aceea nimeni care se află într'un legământ cu Dumnezeu, nu-i permis să urmeze un mod de procedare contrar legii lui Dumnezeu. A saluta steagul unui guvern pământesc sau a striga mântuire unui om care este stăpânitorul vizibil al unui astfel de guvern, nu este altceva decât a atribui mântuire lucrului care este reprezentat prin steagul sau omul căruia i se strigă mântuire. Nu există însă altă mântuire sau viață pentru om decât mântuirea pe care o dăruiește Dumnezeu prin Christos Isus. Cine a încheiat un legământ cu Dumnezeu a fost de acord complet cu acest adevăr mare. (Faptele Apostolilor 4:12). Dacă această creatură ar atribui mântuire unei lucrări sau unei stăpâniri de a oamenilor sau unei imagini ca de pildă unui steag național, sau unui om sau unei cele de oameni cari stăpânesc peste națiune, aceasta ar însemna o călcare directă a poruncii Domnului și ar însemna că omul care face lucrul acesta ia numele lui Dumnezeu în deșert; și dacă continuă să facă aceasta, trebuie să sufere nimicire.

¹¹. Pentru unele persoane salutarea steagului unei națiuni sau faptul de a striga mântuire stăpânitorului guvernului, nu înseamnă numai puțin lucru sau nimic pentru că ele nu înțeleg porunca lui Dumnezeu și nici n'au încheiat cu Dumnezeu niciun legământ de a face voia sa. Multe persoane practică acest ceremonial al salutului pentru că le este frică de puterea oamenilor; mulți alții însă salută numai pentru că și alții fac lucrul acesta, și mulți nu pot să arate nici măcar un motiv pentru ce fac lucrul acesta. Lucrul stă însă cu totul altfel în cazul acelor care au intrat într'un legământ de a face voia lui Dumnezeu. Pentru ei nu există seuză pentru neștiință. Unele persoane care au încheiat un legământ de a face voința lui Dumnezeu poate că vor saluta steaguri și vor striga mântuire unui om ca să scape de o critică dușmănoasă sau prigonire, și poate că vor face acest salut al steagului cu o restricțiune mentală secretă că steagul sau omul respectiv nu este de nicio importanță. Cine lucrează așa poate să înșele prin aceasta pe oameni, nu însă pe Dumnezeu care vede inima sau motivul. Cine stă într'un legământ cu Dumnezeu și lucrează așa este un făgarnic și o urâciune în ochii lui Dumnezeu.

¹². Poporul de legământ al lui Dumnezeu n'are dreptul să zică altora, cari nu se află în niciun legământ cu Domnul, să salute steaguri sau să strige că mântuirea vine printr'un om oarecare, și n'are dreptul nici să-i sfătuiască să refuze să facă aceasta. Fiecare trebuie să se hotărască el însuși ce vrea să facă. Urmașul lui Christos Isus este sfătuit să trăiască liniștit și să-și vadă de trebură (1 Tesaloniceni 4:11). Nu este treaba lui să zică altora ce să facă sau să nu facă. Însă fiecare din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie cu luare aminte la modul său de procedare ca să corespundă voinței lui Iehova numai atunci îi poate fi loial dacă se ține strict de regulile ordonate lui de Dumnezeu. Domnul a făcut să se scrie în Cuvântul lui o dare de seamă despre cei trei evrei credincioși cari au refuzat să se încline înaintea statuii organizației Diavolului, și aceasta s'a întâmplat fără îndoială tocmai în scopul pentru a accentua necesitatea ascultării stricte față de legea sau porunca lui Dumnezeu. (Daniel 5) poporul de legământ al Poporului lui Dumnezeu urmează pe drept fiecare lege a țării care este în armonie cu legea lui Dumnezeu; unde există însă o contradicțiune directă între legea oamenilor și legea lui Dumnezeu, poporul de legământ al lui Dumnezeu trebuie să asculte de legea lui Dumnezeu fără să fie seamă de aceea ce zice sau fac oamenii. — Faptele Apostolilor 4:19, 5:29.

Concluzie falsă

¹³. Cineva care se află într'un legământ cu Iehova poate să încerce să justifice modul său de procedare prin subtilități. El permite motivului lui egoist să-l conducă pe calea cea greșită. El caută să-și sprijinească calea prin argumente subtile, cari sunt false. Pentru întărirea acestui punct observați din nou cuvintele textului din fruntea acestui articol: „Păzește [urmează] sfaturile [porun-

cile] tatălui tău, și nu lepăda învățătura mamei tale". Cel egoist zice însă: „Prin meditare mi-am așezat în ordine acum această chestie în minte, după înțelegerea mea pot să urmez pe dinafară orice lege a oamenilor, chiar și dacă aceste legi sunt direct contrare legii lui Dumnezeu; eu eugel că lucrul cel mai bun este de a urma calea celei mai mici împotriviri pentru a putea trăi în pace cu semenii mei. De aceea eu voiesc mai bine să urmez regulile de procedare stabilite în locul unde mă aflu". Cine eugelă așa nu practică spiritul unei minți sănătoase. Poporul de legământ al lui Dumnezeu trebuie să se eugete la ceea ce sofisticeările și concluziunile oamenilor sunt adeseori înșelătoare și ele induc în eroare. Nu există numai o singură conducere sigură și demnă de încredere și aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu, de aceea zice Domnul poporului său de legământ: „Incredet în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi căările". (Proverbe 3:5,6) Urmașul lui Christos Isus trebuie să-și măscare purtarea sau atitudinea prin legea lui Dumnezeu și nu prin altceva.

¹⁴. „Învățătura mamei tale" arată modul de procedare potrivit care trebuie urmat de membrii organizației lui Dumnezeu. Mare este favoarea care i s'a acordat omului care a fost adus în organizația Domnului și acum formează o parte a ei. Nimănu-i însă nu i se va permite să rămână mult timp în această organizație care calcă cu voința instrucțiunile organizației. A călea instrucțiunile cari vin dela organizația lui Dumnezeu înseamnă a lepăda „învățătura mamei tale". Iehova are o organizație principală a cărei cap este Christos Isus, și această organizație care formează vârful cel mai înalt sau „culmea" muntelui său sfânt, este numită și „Sion". Despre regula de purtare prin care trebuie să fie condus poporul lui Dumnezeu, Iehova zice: „Din Sion va ieși Legea". (Isaia 2:2—4). Noi ne găsim acum în „zilele din urmă" sau „la sfârșitul zilelor" și casa lui Iehova se înalță acum deasupra împărățiilor acestei lumi. Domnul este în templu lui cel sfânt și poruncește ca întreg pământul să facă înaintea lui. În acest timp se întâmplă că multe popoare, adică mulțimea mare de oameni, vin și zic: Veniți, să ne suim la împărăția lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacob, ca să putem umbla pe calea cea dreaptă! Prin aceasta ei se unesc cu organizația lui Dumnezeu. Domnul are o organizație pe pământ și Domnul învață, conduce, călăuzește și instruește pe servii lui din această organizație. Legea sau regula pentru oameni și pentru conducerea organizației Domnului vine dela Isus, executorul voinței lui Iehova. Fiecare membru al organizației are datoria să fie cu luare aminte la îndrumările pe cari le emite Domnul din Sion și să asculte cu bucurie de ele. Christos Isus capul acestei organizații este marele profet al lui Iehova, și toți cari se află într'un legământ cu Dumnezeu, trebuie să deie ascultare acestui profet mare și să-l asculte în toate cele; și cine neglijează sau nu voiește să-l asculte suferă nimicirea.

(Faptele Apostolilor 5:25). În această organizație Iehova a pus pe fiecare în locul în care i-a plăcut lui. Nimeni nu-și poate lua singur cineva. (I Corinteni 12:18; Exrei 5:4). Fiecare în organizația Domnului trebuie să stea în picioare înaintea Domnului său sau să cadă. (Romani 14:4; Efeseni 6:9). Se întâmplă că cineva pe care Domnul l-a favorizat cu un loc în organizația lui, și anume cu o poziție subordonată în comparație cu poziția unei alte persoane din organizație, se socotește mai înțelept decât ceilalți și cugetă că are și capacitate mai mare, de aceea cugetă că poate lăsa neluate în seamă instrucțiunile organizației și poate lucra după bunul plac al său. Nu numai că disprețuiește instrucțiunile pe care le primește pe calea regulată a organizației, ci afară de aceasta pune în locul lor ideile lui despre împlinirea datoriilor lui față de organizație. El privește instrucțiunile organizației ca fiind fără însemnătate în ceea ce privește persoana lui, și vorbește cu dispreț despre aceia prin care primește aceste instrucțiuni. El murmură și se plânge din pricina lucrurilor pe care trebuie să le facă, după cum este îndrumată; el este mândru, auster (riguros, grav și sever), trufaș și urmează calea lui egoistă. Prin aceasta se face vinovat de lepădarea învățăturii mamei sale, adică a organizației lui Dumnezeu. Dacă i s-o atrage atenția că nu ia în seamă îndrumările organizației, această îndreptare îl umple de mânie și critică cu asprime pe aceia cari i-au atras atenția asupra neglijențelor sale. Domnul îndreaptă în felul său bun pe aceia cari se abat din cărarea urmării stricte a legii sau instrucțiilor organizației sale. Dacă cineva se abate din calea dreaptă și de aceea este muștră, această muștrare se face spre binele lui dacă o primește în spiritul just după cum este scris: „Sfătul este o candelă, învățătura este o lumină, iar îndemnul și muștrarea sunt calea vieții”. (Proverbe 6:23). Și aplicarea inversă a acestei scripturi trebuie să fie adevărată. Cine sfă într'un legământ cu Dumnezeu, dar disprețuiește porunca lui Iehova și instrucțiunile organizației sale, nu este pe calea vieții.

15. Cine se teme de Dumnezeu cugetă sănătos și urmează calea cea dreaptă: căci „frica de Iehova este începutul înțelepciunii”. „Frica de Domnul este urarea răului”, adică urirea și evitarea a tot ce ar putea aduce pagubă organizației lui Dumnezeu sau acelor cari servesc cu zel în ea. (Proverbe 8:13). Ascultare față de legea lui Dumnezeu și organizația lui este singura cale care conduce la viață, după cum este scris: „Învățătura înțeleptului este un izvor de viață, ea să abată pe om din cursele morții”. (Proverbe 13:14). A disprețui, a urî sau a călca cu voia instrucțiunile organizației, adică legea organizației lui Dumnezeu, este o cale foarte nechipzuită. Când cineva ajunge până acolo încât are de ales între două alternative, trebuie să se hotărască repede dacă vrea să asculte muștrarea și să se întoarcă iarăși la calea cea dreaptă, sau vrea să urmeze calea lui egoistă și să nesocotească muștrarea meritată. Una dintre căi conduce la moarte iar cealaltă la viață

și la binecuvântarea Domnului. Despre aceasta este scris: „Până când veși iubi prostia, proștilor? Până când le va plăcea batjocoritorilor batjocurii, și vor urî nebunii știința? Întoarceți-vă să ascultați muștrările mele! Iată, voi turna delul meu peste voi, vă voi face cunoscut cuvintele mele... fiindcă lepădați toate sfaturile mele, și nu vă plăg muștrările mele, de aceea și eu, voi rade când veși fi în vreo nenorocire, îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza”. — Proverbe 1:22, 23, 25, 26.

16. Este cu totul înșelător ca cineva să-și pregătească un argument pentru a-și justifica atitudinea, și să disprețuiască intenționat muștrarea pe care a primit-o pentru că a călcat regulile organizației. Se poate întâmpla ca lui Dumnezeu să-i placă să pună pe un om în organizația sa a cărei datorie este să deie instrucțiuni, dar care are mai puține aptitudini naturale decât mulți alții; însă acest fapt nu dă altora nicio scuză sau justificare să disprețuiască instrucțiunile cari vin de la organizația Domnului. Fiecare poate alege, sau să urmeze instrucțiunile organizației sau să se retragă de la organizație. Dacă vrea să placă Domnului, va face cu toată puterea sa ce-l păsese mâinile de făcut, încrezându-se în Domnul că va face să conlucreze toate lucrurile spre binele lui.

Nutirea celor cari sunt ai lui

17. Învățătorii poporului de legământ al lui Dumnezeu cari-l nutresc cu hrana spirituală potrivită pentru el, nu sunt oameni. Aceasta este cu deosebire adevărat de la venirea Domnului Isus la templu. Învățătorii sunt Dumnezeu și Christos Isus. (Isaia 50:20). Domnul Isus în templu împarte hrana celor cari sunt ai lui. Cu această ocazie el trebuie să se servească de un mijloc omeneș pentru a transmite hrana spirituală minții creaturilor cu organism omeneș. El nu se servește de diferite mijloace și canale numeroase pentru a fi în organizația sa în funcțiune și pentru a transmite hrana sa spirituală. Domnul a dovedit poporului său — cu deosebire în anii din urmă — că nutrește pe poporul lui cu adevărul prin scrierile Societății. Nicio agerime a minții omenești și nicio abilitate omenească n'ar fi putut descoperi însemnarea profesiilor care a fost dăruită poporului lui Dumnezeu în anii din urmă. Profesia nu poate fi interpretată în mod privat, și oricine încearcă să deie o interpretare proprie profetiei arată prin aceasta că este un nechipzuit: fiindcă prin fapta și atitudinea sa zice în inima sa: „Nu este Dumnezeu”, cu alte cuvinte: Dumnezeu și Christos nu conduc pe poporul de legământ. (2 Petru 2:20, Psalm 14:1). Domnul însuși conduce și nutrește pe poporul lui, și în aceasta este cuprinsă atât rămășița cât și „mulțimea mare de oameni”. — Apocalips 7:17.

18. Dacă cineva a fost favorizat de către Domnul cu un loc în organizația lui de pe urmă, după aceea însă disprețuiește hrana spirituală pe